

Príloha Pavlovského školáka

Ja na to mám! Ja to dokážem, preto ...

- *píšem*
- *maľujem*
- *kreslím*
- *vymýšľam*

*Jednoducho
tvorím!*

Pavlovský školák
štvrtročník pre žiakov i rodičov

Vydáva:
ZŠ s MŠ Pavlovce nad Uhom
Školská 3

E-mail:
pavlovsky.skolak@gmail.com

www.zspavlovceuh.sk
Copyright © Pavlovský školák
2014

Literárna a výtvarná tvorba

žiakov našej školy

Vytvorili sme

Ďaleké a neznáme miesta, nové planéty a život na nich, zvláštne bytosti, očarujúce výdobytky vedy a techniky, jednoducho sci-fi ... toto všetko bolo vďačnou témou pre mnohých autorov a aj naši starší žiaci sa nechali unášať fantáziou, čoho výsledkom sú tieto práce.

Cesta na Void

Jedného slnečného dňa sa jeden Čech a dvaja Slováci vybrali na dobrodružnú cestu na dlho neobjavenú planétu. Z mladosti si pamätali súradnice, ktoré prečítali z knižky. Mysleli si, že súradnice sú vymyslené, ale verili v zázrak. V sobotu ráno sa vydali nájsť portál do Voidu. Nakoniec ho našli. Našli ho na Čínskom múre. Báli sa doň vstúpiť. Keď už bola tma, tak si povedali, že prespia pri portáli a ráno doň pôjdu. Keď sa ráno prebudili, tak už boli v im neznámom svete, na planéte Void. Nerozumeli, ako sa tam dostali, ale bolo im to jedno, lebo už nemuseli mať strach z portálu. Potom o niečo neskôr začali skúmať zem, vodu, rastlinstvo a zvieratá, ktoré tam žili. Keď sa vrátili, tak o nich písali a hovorili ďaleko za hranicami Slovenska a Česka.

Martin Veseleni, 8.A

Ja a mimozemšťan

Jedného dňa som išla do záhrady na jablká. Tohoročná úroda jablák bola veľmi bohatá. Jablká mali červeno-zelenú farbu a leskli sa ako z rozprávky. Priniesla som si rebrík a začala som zberať jablká. Zrazu sa mi zdalo, že nekom preletela kozmická loď a jej pasažier bol zeleno-oranžový, s jedným okom a troma prstami. Hneď ako som si uvedomila, že to je asi pravdepodobne ufo, som bežala za mamou s tým, že som videla ufo. Mamka ma vysmiala a povedala, že pozerám veľa hororov a strašidelných filmov. Vrátila som sa späť zberať jablká. Stále mi to krúžilo v hlave, že to bolo také ozajstné. Vošla som do koruny stromu a uvidela som dvoch mimozemšťanov ako pijú kávu a jedia jablkový koláč. Jeden z nich sa ku mne ozval zvláštnym hlasom, ako keby sa chcel so mnou rozprávať. Hovoril: „Mikooo si kaaaas aaa ufsi.“ Nerozumela som mu ani slovo. Zrazu vytiahol z galaktického overalu jablko, ktoré blikalo, svietilo, skákalo a tancovalo v pare. Bola som úplne očarená tým vynálezom. Spýtala som sa mimozemšťana čo to je, ale on mi zase začal bľabotať: „Kakoooé si kaka kosstkoaaa ssssssssss čč-čee-ee-rr-rrššš-ššš-n-n—e-e.“ Tomu som už rozumela. Spýtala

som sa ho, čo chce s tou kôstkou z čerešne robiť. On zasa bľabotal: „Kkosstkoaaa ssssssssss čč-čee-ee-rr-rrššš-ššš-n-n—e-e.“ Hneď som bežala k vedľajšiemu stromu a vzala som čerešňu. Keď som mu dala kôtku z čerešne, vložil ju do spomínaného vynálezu v tvare jablka. Zrazu z jablka vznikli malí mimozemšťania. Veľkí mimozemšťania mi poďakovali a odleteli kozmickou loďou preč. Nikdy nato nezabudnem. Teraz už verím na mimozemšťanov.

Evelína Denciová, 8.B

Meteorologická rastlina

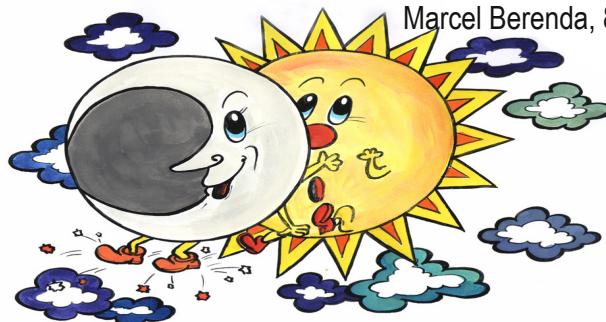
Bol bežný deň a pán profesor Kulifaj experimentoval na meteorologickej rastline. Podľa toho, ako sa bude správať, bude sa dať určiť, aké bude počasie. Napríklad keď bude mať zošuchorené lístky, tak bude horúco. Keď sklopí hlávku a zozelenie, bude pršať. Keď jadro kvetiny sfialovie, tak bude krupobitie a keď jadro zružovie a roztvorí sa lístky, tak bude nádherný deň. Ľudia ho zo začiatku odcudzovali a hovorili: „To nemôže vyjsť, je to nezmysel.“ No profesor sa nevzdával a tri roky ju geneticky upravoval, až sa mu to nakoniec podarilo. Keď kvetina vyšla na svetlo sveta, ľudia ho už tak neodsudzovali a začali mu veriť. O pár dní nato sa vo svete rozpútal ošiaľ za touto kvetinou. Profesora začali oslovovať svetovo najznámejšie firmy. A tak sa z obyčajného profesora stal svetoznámy vedec.

Karolína Kiš Kováčová, 8.B

Osamelý mimozemšťan

Jedného dňa pristál na planéte mimozemšťan. Sledoval som ho celý deň. Vyzeral ako žaba, bol celý zelený. Ja som si myslel, že bude zlý, ale on bol priateľský. Keď som k nemu prišiel, bál sa ma. Povedal mi, že stroskotal. Povedal som mu, nech nebojí a pokojne, nech si privedie priateľov. Ale on mi povedal, že žiadnych priateľov nemá. A tak sme blúdili lesom a rozmýšľali sme, čo urobíme, aby sa dostal na svoju planétu. Cestou lesom sme našli jeho loď, šli sme k nej. Po niekoľkých pokusoch sa mu podarilo naštartovať a odišiel domov.

Marcel Berenda, 8.B

Vytvorili sme

Cesta do neznáma

V roku 2050 sa naplánoval štart rakety z Moskvy na 13.marca o 11:00.Všetko prebiehalo tak, ako malo. Posádka nastúpila do kozmickej lode Challenger 3. a čas od štartu rakety bol už iba päť minút pred jedenástou hodinou. Všetci ľudia boli nedočkaví. Už len dve minúty chýbali do štartu rakety. Napätie vždy viac a viac stúpalo. Už len tridsať sekúnd. Potom desať. Posádka začala odpočítavať: deväť, osem, sedem ... jeden. Kapitán stlačil gombík na štart a uvoľnilo sa pritom veľké množstvo metánu do motora rakety, kde ho iskra z motora zapálila a nastal obrovský výbuch, ktorý bolo počuť desať míľ od miesta štartu. Našťastie sa nikomu nič nestalo. Posádka podala hlásenie päť minút po štarte a po vstupe rakety do atmosféry: „Sme vo výške sedemsto kilometrov nad zemským povrchom.“ O tri minúty po prvom hlásení sa raketa dostala do výšky deväťsto kilometrov nad zemským povrchom a opustila atmosféru. Druhé hlásenie bolo: „Opustili sme vzdušný obal Zeme a nachádzame sa vo vesmíre. Teraz zhodíme rakety, ktoré sú súčasťou kozmickej lode a zvýšime rýchlosť o tridsaťtisíc kilometrov za hodinu.“

Dni plynuli, až raketa na siedmy deň narazila do kométy. Posádka nestihla podať hlásenie a výbuch zničil celú kozmickú loď Challenger 3. Posádka bola po výbuchu veľkou silou odhodaná na neznámu planétu. Členovia posádky boli vystrašení. Ocitli sa na temnej, chladnej planéte plnej sopiek, chriacich roztopený dusík a dlhých roklín.

Dominik Borza, 8.A

Zvláštne stretnutie

Sedeli sme v parku na lavičke. Rozprávali sme sa ako zvyčajne. Boli prázdniny, teplý letný podvečer na vychádzky ako vyšitý. Stmievalo sa. Keď v tom sme začuli tenký piskľavý hlások odniekiaľ zo stromu. Až sme sa preľakli. Zrazu bolo vidno, že niečo spadlo zo stromu s menším rachotom. Bolo to niečo živé, no nebolo to väčšie od mačky. Báli sme sa priblížiť k tomu stvoreniu. No prišlo to k nám samo. Bolo to roztomilé. Malo krásne veľké oči. Zdalo sa, ako keby sme boli v rozprávke. Bolo to také nereálne. Stálo to na dvoch nohách. Tmavomodrá jasná farba zdobila jeho kožu. Malo to veľké čierne lesklé oči. Vyzeralo to nádherne. Ozvalo sa to, boli sme v strehu. Bolo to, ako keby si malé mláďatko papagája mrmlalo popod nos. Nerozumeli sme mu. Rukami stále ukazovalo hore. Ničom sme nerozumeli, naďalej sme postávali a čumeli

naň s otvorenými ústami. Za sebou ťahalo niečo kovové a začalo nám to posúvať pod nohy. Všimla som si, že na tom stroji bola zaseknutá páka. Pohla som ňou. Motor naskočil, stroj vydal zvuk ako raketa. To malé modré stvorenie až podskočilo. Dalo si to na chrbát. V tej chvíli by som prisahala, že sa na mňa vďačne usmialo. Pozrelo sa hore a vzlietlo späť k oblakom. Neverili sme vlastným očiam, to, čo sme zažili, sa nedalo ani opísať. Každý mlčal a ticho hľadel na oblohu. Trvalo nám hodnú chvíľu, kým sme sa zase dali do normalu. O tom našom zážitku sme nikomu nerozprávali. Nikto by nám to neuveril. Bolo to ako v rozprávke.

Želmíra Borkesová, 8.A

UFO

Všetko sa odohralo v lete minulého roka. Hlavnými hrdinami sú dvaja chlapci, Marek a Milan, ktorí sa snažia rozlúštiť záhady, ktoré sa dejú v ich meste. Jedného dňa keď chlapci hrali futbal na mestskom ihrisku, započuli divné zvuky. Obaja sa báli, no keď prekonali svoj strach, šli sa pozrieť za dom, odkiaľ vychádzali tie zvuky. Keď tam došli, uvideli tam veľký kráter, v ktorom našli lietajúci tanier. Ako prvé ich napadlo, že je to ufo. Keď uvideli troch zelených mimozemšťanov, tak už naisto vedeli, že je to ufo. Veľmi sa báli, lebo nevedeli, čo od nich mimozemšťania chceli. Jeden mimozemšťan prišiel k nim a snažil sa nadviazať konverzáciu. Mimozemšťan hovoril svojou rečou, ktorej chlapci nerozumeli. Keď mimozemšťan uvidel, že mu chlapci nerozumejú, vrátil sa do taniera a všetci traja odleteli. Vtom sa Milan zobudil a uvedomil si, že to bol iba sen a tiež si uvedomil, že nemá jesť pred spaním.

Patrik Hudy, 8.A

Stroj hlasu

V jedno ráno som sa zobudila a napadlo mi, čo tak vytvoriť stroj na premenu hlasu na hlas nejakej hviezdy? Keď som to povedala svojej najlepšej kamoške, tak bez váhania súhlasila. A tak sme sa do toho pustili, najprv kresbou, potom pomôckami a potom prácou. Naozaj sme sa na tom nadreli, aj keď nám s niečím pomáhali starší, ale skoro všetko sme zvládli my. Keď stroj hlasu bol dokončený, nevedeli sme sa rozhodnúť, kto ho prvý vyskúša, a tak sme hrali kameň, papier, nožnice. Prehrala som, ale nevedelo mi to. Tak a stlačila som tlačidlo a kamarátkin hlas sa zmenil na hlas Seleny Gomez. Ja som však odvahu nenabrala, a tak som so sebou spokojná.

Denisa Tancošová, 8.A

Vytvorili sme

Stroj času

Bol piatok a ja som bola u strýka na prázdninách, je veľký tajnostkár. Nudila som sa, lebo s naším strýkom sa zábavné veci robiť nedajú. Tak som si zmyslela, že sa tu uňho lepšie poobzerám. Vošla som do jeho izby a zbadala som schody, ktoré viedli na povalu. Vyšla som hore a na povale bolo veľa starých nepoužitých zaujímavých vecí. Boli tam staré hry, knihy, mapy a všeličo možné, no v kúte hneď pri poličke s knihami som zbadala niečo, čo sa podobalo na automat. Bolo to zvláštne, ale asi som našla stroj času. Povedala som "Rok 1994" - to bol rok, kedy sa zoznámili moji rodičia, vždy som to chcela vidieť. Odrazu som uvidela svetlo, ktoré mi blikalo do tváre tak, že som nebola schopná nič vidieť. Stroj hučal a škripal, no v tom okamihu som sa ocitla na dvore u mojej starej mamy. Zbadala som dievča, ktoré sa veľmi podobalo na mňa. Stará mama ju volala na obed. Nechcela som, aby ma niekto videl, vypytovali by sa ma veci, na ktoré by som nevedela odpovedať. Bola to iná doba. Tak som vonku cez okno pozorovala mamu so starkou ako obedujú. Zrazu som začula beh, zbadala som chlapca, ktorý bežal do starkinho dvora. Nechcela som, aby ma videl, tak som vbehla dnu z inej strany domu. No vtom som sa zrazila s mamou. Bola som vystrašená a nevedela som, či mám zutekať alebo sa tváriť akoby sa nič nestalo. Ten chlapec bol môj oco, bol veľký fešák. Nečudo, že si ho mama vybrala. Práve išiel mojej starej mame opraviť jej trabant, bol v tom dosť dobrý. Kým otec opravoval babkino auto, mama so starkou sa ma začali vypytovať, ako sa volám, koľko mám rokov, kde bývam. Tak som si dovolila trošku im klamať. Keď oco doopravoval auto, starká poprosila mamu, aby mu išla priniesť niečo dobrého pod zub. Keď sa stretli ich pohľady, vedela som, že to je ten správny moment. Bola som šťastná. Začali sa spolu rozprávať a starká čítala noviny, nechcela som im tam byť na príťaž, tak som spokojná a šťastná povedala "Rok 2014". A bola som doma, zasa na povale u strýka. Zišla som dole k nemu na dvor, ale o mojej ceste do minulosti som ani nepípla, on má svoje tajnosti a aj ja mám zasa tie svoje. V ten deň som zistila, že som si so strýkom veľmi podobná, sme takí tajnostkári a máme sa radi.

Daniela Vincová, 8.A

Šialený vedec

V roku 2014 vymyslel šialený vedec neznámu vec. Ľudia nevedeli čo to je, ale bolo to veľké a nebezpečné. Nazval to „Raj jedál.“ Preto to tak nazval, lebo chcel

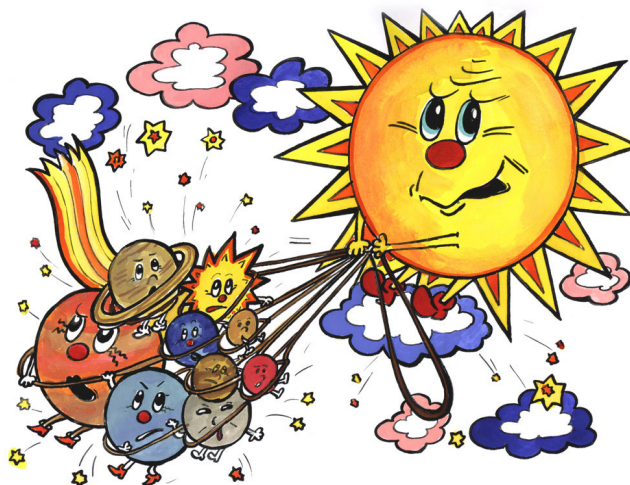
dopriať ľuďom veľa jedla. Hlavne tým, ktorí nemajú dostatok peňazí alebo tým, ktorí nevedia variť a sú hladní. No vedelo sa o tom, že to bude pomáhať ľuďom. Lenže ľudia tomu neverili, lebo na prvý pohľad to bolo nebezpečné. A ani neverili tomu šialenému vedcovi, pretože on bol iný a čudný ako iní vedci. Odmalička vymýšľal neskutočné veci, ktoré boli pod jeho úroveň. A aj sníval o tom, že jedného dňa sa stane vedcom. No ten deň prišiel. Už ako 18-ročný sa stal šialeným vedcom. Obliekol si biely plášť a bolo to. Stal sa šialeným vedcom. Ale nakoniec ten prístroj, ktorý sa volá „Raj jedál“ mal na tomto svete veľkú úspešnosť. Ten šialený vedec sa stal najbohatším vedcom na svete a vymýšľal iné nezvyčajné veci.

Jarmila Mašlejová, 8.B

Cesta na Mars

Ráno som vstal ako každé ráno. Išiel som do školy a učil som sa. Keď som prišiel domov, tak sa nič nestalo. Večer som zaspával a zrazu som videl svetlo. Šiel som za svetlom a pomyslel som si: „Čo to môže byť!“ A zrazu som sa ocitol na Marse. Pokojne ma privítali mimozemšťania. Porozhliadal som sa. Videl som pekné mesto. Zrazu som sa zobudil a pomyslel som si, že to je sen. Zase som šiel do školy. Prišiel som domov a navečeral som sa. Išiel som spať a zaspal som. Zase som sa ocitol na Marse. Začal som si stavať dom. Postavil som si peknú farmu. Na farme som mal veľa čudných zvierat. A našiel som si prácu a fungoval som tam ako normálny mimozemšťan. Pár dní som tam mal veľa peňazí. Mal som tam aj vesmírnu loď. Pomyslel som si: „Chcel by som, aby to bolo v reáli.“ A zrazu som sa zobudil. Bol som veľmi smutný. Ráno som vstal a šiel som do školy. Potom som prišiel domov a išiel som spať.

Denis Imre, 8.A

Vytvorili sme

Ako sa dá spojiť gramatika s tvorivosťou? Veľmi jednoducho, skloňovacie vzory podstatných mien museli piatáci použiť vo svojom texte. Úspešne sa s úlohou popasovali.

Tom Riddle

Bolo aj nie, bolo aj nebolo, žil raz jeden muž, ktorý mal syna a ten bol v škole hrdina, lebo bol najlepší na všetkých hodinách, no predsa len mal chybu. Nevedel zrezať dub ani len so strojom na pílenie. No raz ako tak chodí po ulici, prehovorila k nemu žena, ktorej bolo vidieť kosti v dlani. Povedala mu, že v starej búde na konci mesta žije zlý človek a čudák Tom Riddle. Povedala mu aj ako má všetkých od neho oslobodiť. Povedala, že má zobrať vodu z mora a vyliat' mu ju priamo na srdce. A s tým odišla. No pri tej žene bolo aj dievča, ktoré sa mu veľmi páčilo. Povedalo mu, že má zobrať aj svoje vysvedčenie. A odišla aj ona. A tak išiel k moru, do ampulky zobral za liter morskej vody (extra slanej). Prišiel k Tomovi Riddlovi. Práve spal, vlastne len sa tak tváril. Vyskočil na rovné nohy a chytil meč Chrabromila. No náš hrdina bol rýchly a vytiahol vysvedčenie. Akoby sa pozeral do jasného slnka (extrémne blízko). Bol oslepený a tak náš chlapec vytiahol ampulku a vyliat' vodu na jeho srdce. On akoby zhltnol bombu a bolo po ňom. A tak sa vrátil celý natešený domov a zistil, že konečne vie zoŕať dub aj holými rukami.

Denis Oros, 5.A

Mesto kostí

Neďaleko Washingtonu bolo malé mestečko. V jednom dome žilo dievča menom Carlye. Ulica, na ktorej bývala bola pokojná, ale ... to sa dozviete, len vyčkajte. Carlye sa v deň svojich narodením vybrala do kaviarne, kde sa recitovala poézia. Zomleté zrníčka kávy sa jej vysypali na dlaň. Vysvedčenie mala veľmi dobré, a preto je pochopiteľné, že bola múdra. Jej mama bola siná žena s veľkorysým srdcom. Tajila pred ňou, že je „lovcom tieňov,“ lenže Carlye na to prišla a dostala sa do nebezpečenstva. Ohrozoval ju silný chlap, ale pomohol jej kamarát. Už v okamihu, keď ho zbadala, stal sa pre ňu hrdinom. Bol silný ako dub a rád pomáhal.

Miroslava Gajdošová, 5.B

Nebezpečenstvo lesa

Raz dávno sa dievčatko menom Maruška vybralo do lesa na maliny. Cestou stretla svoju kamarátku

Marienuku.

Marienka sa potešila a navrhla: „Pod' so mnou do húštinového lesa.“

Maruška odvetila: „Nie, veď tam máme zakázané chodiť. Strašia tam Nosáni.“

„Ale nebuď' padavka,“ odpovedala so statočnosťou v očiach Marienka.

„Tak dobre, ale len tentokrát.“

A tak sa Marienka s Maruškou vybrali do húštinového lesa. Marienka s veľkým nasadením a Maruška so strachom v očiach. Ako tak išli lesom, jedno z dievčat narazilo na Nosáňa. Nosáň sa rozzúrnil a začal ich naháňať po celom lese. Bežali, bežali a Maruška zakopla o konár a narazila si dlaň, možno si zlomila aj nejakú kosť, lebo ruka ju dosť bolela. Keď Marienku ten zúrivy Nosáň skoro chytil, objavil sa neznámy chlapec a hodil mu pod nohy kus dreva. Zrazu bolo počuť zarachotenie. Dievčatá sa zľakli, to len Nosáň sa potkol o drevo a spadol na zem. Keď sa na chvíľku zastavili, spoločne povedali: „Si náš hrdina.“ Chlapec skromne povedal, že mali šťastie, a že sa majú ponáhľať domov, lebo o chvíľu sa zotmie. Rýchlo sa ponáhľali do dediny, ich srdcia búchali jedno rýchlejšie ako druhé. Keď konečne dobehli, jedno dievča im povedalo, že ich hľadá celá ulica. Hneď sa šli ukázať, aby sa vedelo, že sú späť, že sa zdravé vrátili domov.

Terázia Kiš Kováčová, 5.A

Vytvorili sme

Z tajných denníkov

Zazvoní budík ... ešte spím. Keď konečne vstanem, oblečiem sa a štyrikrát si umyjem zuby, lebo ma čaká zubárka. Niečo hrozné, ale zo zubárov strach nemám, už som si zvykla na život s nimi. Keď som konečne vošla dnu, čakala som ďalších 5 minút, kým zubárka dotelefonovala s nejakou Norikou. Dobre ju naladila, lebo mi zabudla vyčítať to, ako zle som si umyla zuby. Tá druhá časť bola hrozná. Hodinu mi lepila strojček, kým mi ho konečne nasadila. Prišla som domov, zjedla som pizzu a prihlásila som sa na Facebook. Nebol to dobrý nápad, zistila som, že nikto tam nie je, lebo všetci sú v škole.

Dnes je štvrtok a ja nemám dobrý deň, lebo píšeme školskú úlohu z matiky. Zase stresujem. Už sa neviem dočkať, kedy prídem zo školy domov. V piatok budeme rozdávať narcisy, už odteraz sa teším, ale kde je piatok.

Dnes som nebola v škole, lebo som bola u lekára. Lekár mi predpísal také hnusné tabletky, ale stále je to lepšie ako nejaký hnusný sirup. Od lekára sme šli po najmladšiu sestru. Mala som ísť na Noc s Andersenom, ale pretože som chorá, tak som nikam nešla.

Tento deň nebol práve najlepší. Prvýkrát v živote som dostala trojky a hneď dve. Keď som to povedala mame, dostala som zákaz vychádzok a kázeň asi polhodinová. Práve dnes som musela dostať zákaz, keď sme sa dohodli, že pôjdeme vonku. Po dlhom presviedčaní ma mama pustila na dve hodky vonku. Nie je to veľa, ale som vďačná aj za to. Mame som slúbila, že tie trojky opravím.

Konečne piatok. Po škole som mala volejbal, mám ho veľmi rada. Dnes na ňom bolo super. Teraz sa doma chystám na Noc s Andersenom. Spíme v škole. Dúfam, že bude dobre. Večierka má byť vraj o šiestej ráno. Tak ja idem.

6:40 – vstanem, najem sa, umyjem sa a chystám sa na súťaž. Tak sa ešte namalujem a obujem. Keď sme už boli tam, bola taká zima, že sme sa schovali do hotela. Vytiahli sme si číslo 11 – predposlední. Dostali sme metrové bagety a pomarančovú vodu.

V hoteli sme čakali, kým na nás príde rad. Keď sme boli na rade, odštartovala sa 1.disciplína-TEST. Neznášam testy! Posledná som ho dopísala. Potom sme „hasili,“ to bolo najľahšie. Potom sme bežali k strelbám zo vzduchovky, trafila som jednu z troch, hrozne sa mi triasli ruky. Skončili sme na siedmom mieste, podľa mňa to bol super výkon a na druhý rok si pôjdeme po prvé miesto!!!

Dnes sme mali upratovací deň, mamka umývala okná a ja so sestrou sme upratovali detskú izbu. Poobede prišla babka s bratrancom Kristiánom. Mali sme vonku opekať, ale veľmi fučalo, tak mamka dala krídelká na pekáč a dala ich pieť do rúry.

Hneď po príchode domov zo školy som si z každého vystrelila, veď bol 1.apríl. Je to prvý rok, čo som sa nenechala nachytať, potom som sa začala pripravovať na školskú z matiky. Všetko by som mala vedieť, len neviem, ako to dopadne. Napokon to dopadlo horšie, ako som čakala.

Vytvorili sme

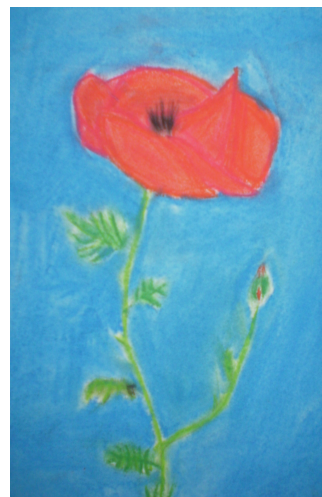
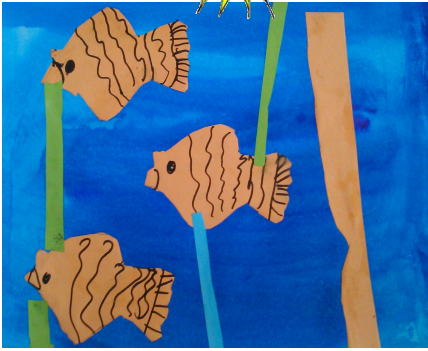

Výtvarné práce vytvorili žiaci
Základnej školy s materskou školou Pavlovce nad Uhom

Vytvorili sme

Výtvarné práce vytvorili žiaci
Základnej školy s materskou školou Pavlovce nad Uhom

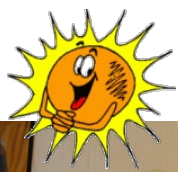

Vytvorili sme

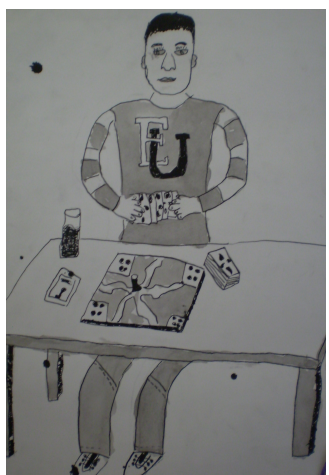
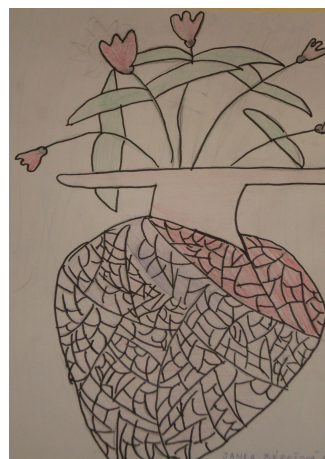

Výtvarné práce vytvorili žiaci
Základnej školy s materskou školou Pavlovce nad Uhom

Vytvorili sme

Pavlovský školák • štvrťročník pre žiakov i rodičov • ročník XI • školský rok 2013/2014 • č.2 • vydáva ZŠ s MŠ Pavlovce nad Uhom • e-mail: pavlovsky.skolak@gmail.com • Šéfredaktorka: Daniela Vincová (8.A) • Predseda redakčnej rady: Želmíra Borkesová (8.A) • Redakčná rada: Dominik Borza (8.A) • Miroslava Gajdošová (5.B) • Karol Kováč (5.A) • Kristián Krištof (5.A) • Ľubomír Novakovský (5.A) • Denis Oros (5.A) • Matej Šeba (5.A) • Denisa Tancošová (8.A) • Jazyková a grafická úprava: PhDr. Martina Horňáková • Foto: Paulína Kročková • Denisa Tancošová (8.A) • www.zspavlovceuh.sk • Copyright©Pavlovský školák 2014